

HEATHER
GUDENKAUFOVÁ

DOKONALÍ
HOSTITELIA

HEATHER
GUDENKAUFČOVÁ

DOKONALÍ
HOSTITELIA

DOKONALÍ HOSTITELIA

HEATHER GUDENKAUFOVÁ

Original title: THE PERFECT HOSTS by Heather Gudenkauf

Copyright © 2025 by Heather Gudenkauf

By arrangement with the Andrew Nurnberg Associates International Limited.

No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission. All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Miroslav Olas

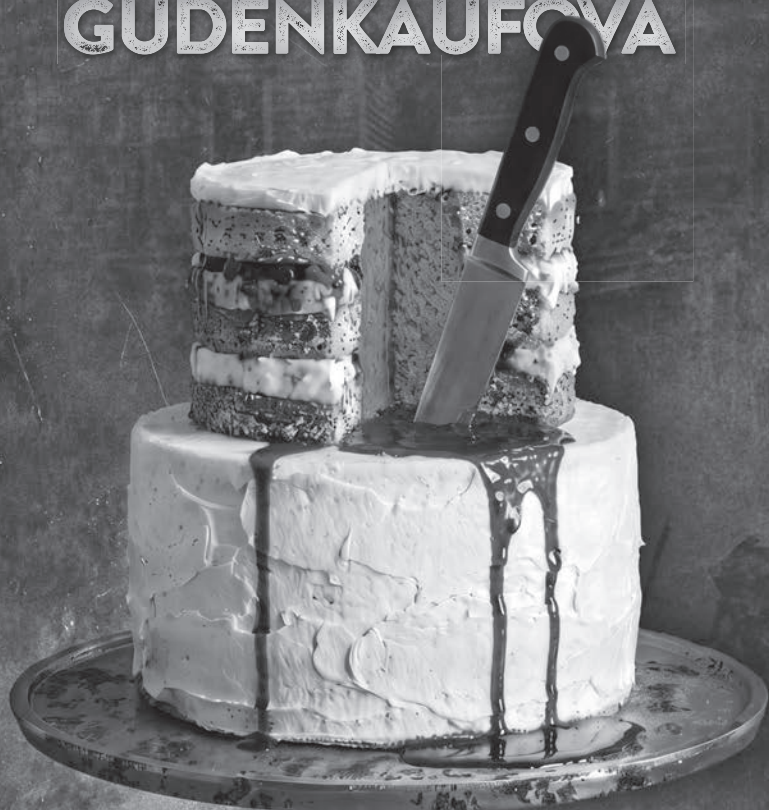
Redakčná úprava a korektúry: Ľubomír Závada

Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP

© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-306-0

HEATHER
GUDENKAUFVÁ

DOKONALÍ
HOSTITELIA

*Na pamiatku mojej mamy,
Patricie A. Schmidovej*

Ohlasy na romány

HEATHER GUDENKAUFOVEJ

„Jedinečná a pútavá! Len tak sa dá zhodnotiť kniha *Everyone Is Watching*. Skutočne som si užila každú jednu stránku a pri niektorých zvratoch som doslova onemela od úžasu.“

— Freida McFaddenová,
autorka bestselleru *The Tenant* podľa rebríčka New York Times

„Výborne spracovaná, pohlcujúca a priam bolestivo napínavá... Inými slovami: fascinujúca.“

— *New York Times*

„Inteligentné čítanie, podnetné na zamyslenie... Ak existuje niečo ako ‘triler na premýšľanie’, tak toto je ono.“

— Sandra Brownová,
autorka bestselleru *Blood Moon*

„Heather Gudenkaufová je majsterkou napätia.“

— Liv Constantine,

autorka bestselleru *Don't Open Your Eyes*

„*Nočný hosť* nie je len pútavá kniha. Je to silne návyková kniha“

— Samantha Downingová,

autorka bestselleru *Too Old for This*

„Majstrovské a celkom návykové... Plné napätia a správnej dávky hrôzy.“

— *Kirkus Reviews*

„Príbeh, ktorý je tak mrazivo realistický, že by pokojne mohol kraľovať najnovším titulkom správ.“

— *Publishers Weekly*

1. Kapitola

MADELINE

MADELINE DRAKEOVÁ HĽADELA z okna svojej spálne, jednu ruku mala položenú na bruchu, druhou si clonila oči. Žiarivý kotúč slnka sedel ako koruna na vrcholkoch toho, čo Wes nazýval ich „vlastným kúskom Tetonu“. V dlhom tieni pohoria, pod zasneženými štítmi, ktoré teraz horeli dooranžova v zapadajúcom slnku, sa rozprestieral ranč Lone Tree. Ich domov. Dom s rozlohou takmer tisíctristo štvorcových metrov architekti dôkladne premysleli od základov až po medenú strechu, fasádny cyprusový obklad a veľké presklené steny.

Madeline vedela, že je trúfalé nazývať horu a tisícdvestohektárov pod ňou svojimi. Vedela, že hora patrila len sama sebe. Stoická bohyňa, ktorá sa na ňu dívala celkom

ľahostajne, bez priazne či pohrdania. Táto myšlienka v Madeline napriek prekvapivo teplému májovému večeru vyvolávala zimomriavky a ona si, akoby sa chcela ochrániť, obopínala rastúce brucho.

Sviežo zelený upravený trávnik pod domom pripomínal golfové ihrisko a pozvoľna prechádzal do konských výbehov a stajní. Rad balíkov sena tvoril bariéru medzi dvorom a holým kúskom zeme, kde kone spásli lucernu až na samé koreňky. O sto metrov ďalej bol zaparkovaný elegantný striebřistý pickup Dodge z roku 1955. Po bokoch mal namaľované veľké čierne X a bol plný výbušnín. Veď aká by to bola gender reveal párty – v dnešnej dobe taká populárna oslava odhalenia pohlavia bábätka – bez kolosálneho ružového alebo modrého dymu? Bez dymu v tvare hríbika, ktorý by oznámil, či čakajú dievča alebo chlapca?

A potom tu bolo ešte rodeo. *Prekliate rodeo*, hovorievala Madeline, na ktorom si hostia mohli vyskúšať disciplíny ako jazda na neosedlanom koni, jazda na býkovi, preteky v bareloch či tímové nahadzovanie lasa. V rohu stodoly dokonca čakal aj mechanický býk. A aby toho nebolo málo, Wesovi sa nejakým zázrakom podarilo zohnať Rebu McEntire. Energická Reba mala priletieť práve včas a postarať sa o ten najlepší program.

Nešlo len o to zistiť, čo Madeline nosí pod srdcom. Bola to aj príležitosť pre jej manžela nadviazať kontakty a predviesť svoje kone i majetok.

Madeline vedela, že všetko, čo Wes robí, robí pre ňu a teraz aj pre dieťa. K ranču Lone Tree patrili pozemky,

ktoré odkázal Wesovi a jeho bratovi Dixovi ich otec. To však ešte nezaručovalo život bez starostí. Stále tu boli vysoké dane, hypotéka na dom a náklady na chov a výcvik koní i jazdcov svetovej úrovne. Tie boli priam astronomické. Drakeovci sa teda museli obracať, aby si udržali to, čo mali.

Za autom sa tiahli nedozerné lúky. Vysoké steblá tráv plápolali vo vetre a plazili sa až k úpätiu hory. Dlhochizné borovice sa týčili nad bystrinou so pstruhmi, ktorá sa šinula cez pozemok. Sivé vlky si do nej často skláňali huňaté hlavy a nachádzali v nej osvieženie.

Väčšina koní bola v ohrade, dostatočne ďaleko od hroziacej kakofónie. Madeline sa však o ne obávala rovnako ako o zvieratá, ktoré sa mali zúčastniť rodea. Akýkoľvek hlasný zvuk mohol mať traumatizujúci dopad, najmä pre mladé, plaché žriebätá a kobyly na ranči. Wes bol však presvedčený, že sa to nebude veľmi líšiť od strelby na terč. A tú kone počúvali celkom často, keďže s kamarátmi si rád trochu zastrieľal. Vraj je to ešte lepší variant. Jeden hlasný výbuch a bude po všetkom.

„Ahoj, kráska!“ ozval sa zdola Wesov hlas. Madeline odtrhla pohľad od snehom poprásených hôr a uvidela svojho manžela – s hlavou vyvrátenou hore, v jednej ruke držal kyticu slabožltých balónikov a v druhej výkonnú brokovnicu. Po jeho boku stál ich miláčik, verný pyrenejský horský pes Pip.

„Ahoj!“ zavolala Madeline naňho. Cítila sa všelijako, len nie krásna. Aspoň nie dnes. Letné biele šaty ju napínali na bruchu. Počas posledných niekoľkých dní sa jej brucho

alarmujúco zväčšovalo a látka sa jej nepríjemne zarezávala do pokožky. Vedela však, že jej manžel ju považuje za krásnu, a to jej stačilo.

„Ideš dolu?“ spýtal sa Wes, stiahol si z hlavy svoj svetlohnedý kovbojský klobúk stetson a pritisol si ho k hrudi. „Hostia už prichádzajú.“

Wes mal pravdu. Na dvor sa valil prúd priateľov, známych a susedov, kde na nich už čakal fotograf, pripravený zvečniť „hviezdy na červenom koberci“. Všetci vyzerali akoby vystrihnutí z nejakého seriálu z osemdesiatych rokov z Wyomingu. O lesk a eleganciu nebola núdza. Hostia sa obliekli presne podľa témy celej oslavy: *Perly alebo pištole*. Ženy, ktoré zvyčajne nosili legíny na jogu a vlasy v cope, mali na sebe westernové, no jednako elegantné koktailové šaty a perly, zatiaľ čo muži si obliekli tvrdé džínsy, kovbojské čižmy, klobúky a na širokých opaskoch im viseli puzdrá. Madeline bola presvedčená, že mnohé z nich ukrývajú nabitú zbraň. Wesovi priatelia, rivali, obchodní partneri, miestni rančeri, obchodníci s koňmi aj bankári mali zbraň jednoducho v obľube. Keď s týmto nápadom vyrukovala organizátorka večierka Alyssa, Madeline mala zmiešané pocity. Bolo to sexistické? Určite. Ale Alyssa to predala tak presvedčivo a navyše, pravda bola taká, že Madeline už nebavilo listovať vo vzorkovníkoch a jedálnych lístkoch a hľadať zladené detaily a balóniky.

„Hneď prídem,“ uistila ho Madeline. „Musím sa ešte obuiť.“

„Tak sa poponáhľaj,“ odvetil Wes zvesela. „Vôbec netuším, čo mám robiť s týmito balónmi.“

Madeline ho sledovala, ako sa vydal smerom k lúke a k autu, cestou sa vždy na chvíľu zastavil, aby privítal hostí. Balóny mu lenivo poskakovali nad hlavou a on dokázal pre hostí vždy na počkanie vyčariť svoj miliónový úsmev. Práve do toho úsmevu sa Madeline pred desiatimi rokmi bezhlavo zamilovala, keď jej sestra Wesa predstavila. Mala dvadsaťpäť rokov a pravidelne súťažila v jazdeckých pretekoch. Napriek vekovému rozdielu sa zasnúbili už po troch mesiacoch a necelý rok nato sa vzali.

Jedna z čašníčok pristúpila k Wesovi a Madeline videla, ako stuhol. Aj z tejto diaľky si všimla, že je pekná. Okrúhlu tvár jej lemovali kratšie tmavočervené vlasy. Položila mu ruku na rameno a on sklonil hlavu, akoby sa snažil zachytiť, čo mu mladá žena hovorí. Zamračil sa, pokrútil hlavou a potom jej podal zväzok balónov, než sa bez ďalšieho slova vzdialil. Mladá žena tam chvíľu stála s balónmi v rukách, na tvári sa jej zračil porazený výraz. Vzápätí sa už náhlila späť k stánku s občerstvením.

Hoci bol Wes známy ako tvrdý obchodník a ešte tvrdší šéf, jeho strohé odbitie neznámej slečny bolo nezvyčajné aj naňho. Madeline to pripísala všeobecnému chaosu toho dňa. Predsa len, nestávalo sa každý deň, že by Reba priletela na ranč odohrať súkromný koncert.

Madeline sa zohla, zdvihla svoje ručne vyrobené čižmy z aligátorej kože a posadila sa na obrovskú manželskú posteľ. Pozrela sa dolu, sotva dovidela na špičky svojich prstov, nadvihla jednu nohu a pokúsila sa vklínuť chodidlom do čižmy. Narazila však na nekompromisnú prekážku

v podobe opuchnutých členkov. Do očí sa jej hneď nahrnuli slzy a zvalila sa späť na posteľ. Najradšej by vynechala celé to divadlo, ktoré malo čochvíľa vypuknúť na ich záhrade. Gender reveal párty plánovali celé mesiace, prípravy konečne vyvrcholili, no ona bola teraz príliš unavená, aby si to dokázala užiť.

Okrem toho jej bolo úplne jedno, či to bude chlapec alebo dievča. Nezáležalo na tom ani trochu, pokiaľ dieťa bude zdravé. A Johanna, jej pôrodná asistentka a najlepšia priateľka už deväť rokov, ju uistovala, že to tak aj je.

„Zlatko,“ ozval sa hlas od dverí. Madeline otvorila oči a uvidela nad sebou Johannu, oblečenú v džínsovej košeli a dlhej semišovej sukni so strapcami. „Prečo sa tu hore skrývaš?“

„Nevojdem sa do čižiem,“ ponosovala sa Madeline, v očiach slzy. „To dieťa mi asi kleslo až k členkom.“

„Za celé roky, čo robím pôrodnú asistentku, som ešte nezažila pôrod cez členky,“ zasmiala sa Johanna, prehodila si dlhý čierny vrkoč cez plece a sadla si na posteľ vedľa Madeline.

„Vidíš, všetko je raz prvý raz,“ povedala Madeline unavene a posunula sa, aby jej urobila miesto.

„Len sa ty neboj, všetko dobre dopadne,“ utešovala ju priateľka. „Žiadne dieťa cez členky, sľubujem. A aj keby náhodou, určite všetko zvládneme. Asi tak o šesť týždňov bude tvoje dieťa tu medzi nami, zdravé ako buk. O to sa už postarám. A potom budeš môcť znova jazdiť na tých príšerých opachách.“

„Haha,“ zasmiala sa sucho Madeline. „Všetci dobre vieme, že ich miluješ. Zakaždým, keď ma prídeš pozrieť, ťa vidím jazdiť na Maize.“ Kone na Lone Tree boli väčšinou poddajné, no Maize bola jednoznačne Johanninou obľúbenkyňou.

„Robím si srandu. No tak poď už,“ nástojila Johanna, spustila nohy z postele a postavila sa. Natiahla k nej ruku. „Veríš mi?“

„Vieš, že áno,“ odvetila bez zaváhania Madeline, chytila sa jej ruky a vytiahla sa do sedu.

„Počkaj,“ zastavila ju Johanna a zmizla v priateľkinom šatníku.

„Obuj si tieto,“ vynorila sa zo šatníka s párom bielych žabiek. „Sú oveľa pohodlnejšie ako tie kovbojky.“ Johanna sa zohla a jemne Madeline navliekla žabky.

„Keď myslíš,“ povedala Madeline sklesnuto.

„Áno, myslím. Vyzeráš nádherne. Tak poď, daj si perly a vyrazíme za tvojím publikom.“

„Myslíš za Wesovým publikom,“ spresnila Madeline a trochu nemotorne sa postavila na nohy. Pravda bola taká, že len málo ľudí na zozname hostí bolo jej alebo Wesovými priateľmi. Chov špičkových športových koní a výcvik jazdcov predstavovali neľútostný biznis a Madeline nemala žiadne ilúzie a nedala by ruku do ohňa za čestnosť svojich hostí. Isto by sa medzi tými, ktorí si mali čochvíľa pripíť na nadchádzajúce narodenie ich dieťaťa, našli aj takí, ktorí by ich bez váhania bodli do chrbta, ak by šlo o výhodné obchodné rozhodnutie. Madeline pohla prstami na nohách. Johanna mala pravdu. Žabky boli pohodlnejšie.

„Pravda,“ pripustila Johanna, „ale vieš, že teba majú oveľa radšej ako Wesa. Zvyšuješ jeho level oblúbenosti o tisíc percent.“

„Jasné,“ usmiala sa Madeline a prehodila si okolo krku trojradový náhrdelník z perál. „Každý predsa miluje Wesa. Ale pokojne mu povedz, že za to vďačí mne.“

„Och, to áno. Len čo sa mi naskytne príležitosť.“ Johanna chytila Madeline pod pazuchu a viedla ju zo spálne na podestu, z ktorej bol výhľad do obývačky. Ručne brúsené dubové podlahy dokonale ladili s modernými, strohými betónovými stenami. Pohodlné pohovky a kreslá v odtieňoch zelenej zútulňovali celý priestor. Cez široké okná bolo vidieť bujnú vegetáciu a vysoké stromy. Wyominské nebo žiarilo doľahlova a dotváralo ideálny podvečer na oslavu, aj keď v predpovedi sa zmienili o možnom daždi.

„Vieš,“ začala Johanna a sprisahanecky na ňu žmurkla, „môžem ti povedať, či budeš mať chlapca alebo dievča. Nikto iný to nemusí vedieť. Bude to také naše malé tajomstvo.“ Ako vždy, Johanna akoby vedela čítať jej myšlienky. Bolo by pekné vedieť to skôr ako ostatní, mať aspoň kúsok tohto dňa len pre seba. Ale nie, Wes sa chcel nechať prekvapiť spolu s hosťami. Veľmi si prial, aby ich priatelia a kolegovia boli účastní na jednom z najšťastnejších dní ich života. Wes miloval veľkolepé gestá. Čím väčšie publikum, tým lepšie.

„No čo povieš?“ Johanna zdvihla obočie. „Chceš to vedieť? O chvíľu to celé vypukne.“

„Nie,“ pokrútila hlavou Madeline. „Ak mi to povieš, bude mi to svieťiť na tvári. Všetci to uvidia.“

„Máš pravdu,“ súhlasila Johanna a preplietla si ramená s Madeline. „Si hrozná, nevieš klamať.“

Keby len vedela, pomyslela si Madeline.

Spolu zišli po schodoch, prešli obývačkou a vyšli cez presklené dvere na terasu, kde ich privítala dymová vôňa grilovaného mäsa. Pristúpila k nim tá istá čašníčka, ktorú Madeline videla pred chvíľou hovoriť s Wesom. Podávala im tácku s kúskami tatárskeho bifteku.

„Nie, ďakujem,“ reagovala Madeline, príliš nervózna na to, aby jedla. Dnes bol ten deň D. Deň, kedy zistia, či čakajú chlapca alebo dievča. Hoci jej na tom pramálo záležalo, vedela, že táto nepatrná informácia spraví celú chvíľu ešte skutočnejšou, akoby uchopiteľnejšou. Čašníčka sa obrátila na Johannu.

„Och, nie. Mäso nejem,“ namietla Johanna a mierne sa striasla.

Čašníčka nemala naponáhlo, a tak si Madeline mohla prezrieť jej tvár. Bola krásna. Veľké mačacie oči v kontraste s jej bledou pleťou vynikli prekvapivo nazeleno. A bola mladá. Mladšia, než si Madeline pôvodne myslela. Dvadsaťjeden, istotne ani o deň viac.

„Vyzeraš povedome,“ povedala Madeline. „Už sme sa niekde stretli?“

„Pravdepodobne na nejakej inej akcii,“ odpovedala dievčina. „Pre túto cateringovú spoločnosť pracujem už asi rok.“

Neboli ste náhodou v marci na oslave výročia Whitneyovcov?“

„Áno!“ Madeline si spojila fakty. „Asi si tam obsluhovala.“ Chcela sa práve opýtať, o čom sa predtým rozprávala s Wesom, keď sa čašníčka obrátila na Johannu. „Vy ste dula, však?“ opýtala sa nespelo.

„Vlastne som pôrodná asistentka.“

„Je v tom nejaký rozdiel?“ spýtala sa mladá žena. Madeline si prečítala jej menovku. Mellie. Potom sa na chvíľu stratila v myšlienkach, keď Johanna začala vysvetľovať, ako pôrodné asistentky poskytujú lekársku starostlivosť počas tehotenstva, pôrodu a po ňom, zatiaľ čo duly sa zameriavajú na informácie a emocionálnu a fyzickú podporu.

Trávnik nadobudol sviatočnú, priam karnevalovú atmosféru. Strop stanu s priehľadnou strechou ozdobili pam-povou trávou, lúčnymi kvetmi a žiarovkami rozličných veľkostí z kolekcie Edison. Desiatky stolov prestreté obrusmi čakali na neskoršiu grilovačku. *Piknik s noblesou*, tak to presne nazvala organizátorka večierka.

Večer mal začať hrami, lebo Alyssa bola presvedčená, že to znamenite rozprúdi zábavu. Hádanie interpretov piesní, tipovanie, ktorej celebrité patrí dané bábätko, hľadanie cumlíka a mnohé iné. Madeline razantne zamietla hru s názvom *Aký veľký máš pupok?* Nič na svete by ju neprinútilo nechať ľudí hádať obvod jej brucha. Napriek tomu Madeline dobre vedela, že v stávke je až groteskne veľa peňazí. A prečo? Aby hostia zistili pohlavie, výšku, váhu, farbu vlasov a ktovie, čo ešte. Madeline si dobre uvedomovala, že

Alyssa všetko naplánovala do najmenšieho detailu, a že táto spoločnosť stráví väčšinu času popíjaním drahého alkoholu a klebetením o osobe, ktorá práve nie je v miestnosti.

Po hrách by mala nasledovať večera: šalát z nakrájanej feniklovej vňate a zeleru, rebierka, grilovaný losos s barbecue korením a „dospeláckymi“ s'mores, ktoré nesmú chýbať na žiadnom poriadnom americkom večierku. Tieto budú pripravené zo škoricovo-grahamových sušienok, doplnené mliečnou čokoládovou polevou ganache, kandizovanými pekanovými orechmi a sladkým kokosom, a na vrchu ozdobené ocukreným našľahaným snehom a lúpanými mandľami. Madeline by stačili obyčajné s'mores, ale Alyssa tvrdila, že hostia z týchto „vylepšených“ budú úplne paf, takže súhlasila.

Tesne pred súmrakom sa hostia zhromaždia za dlhým radom balíkov sena na sledovanie veľkolepého odhalenia. Časníci a časničky budú pripravení s pohármi šampanského, na ktorých bude ružová alebo modrá cukrová vata, podľa toho, či explózia ukáže, že čakajú chlapca alebo dievča.

Madeline bude mať, samozrejme, šumivý jablčný cider. Potom príde na rad rodeo, kde niektorí z jej študentov predvedú svoje jazdecké schopnosti a mladí muži a ženy, ktorí sú v rodeu nováčikmi, sa posnažia upútať pozornosť v nádeji, že získajú sponzora. A potom sa predvedú hostia. Muži a niektoré ženy si zajazdia podgurážení na niektorých z pokojnejších koní za neustáleho pokrikovania a povzbudzovania davu. Nakoniec vystúpi Reba na vonkajšom pódiu, ktoré postavili len pre túto udalosť.